

lobkyně zjistila, že nebyla vůbec přihlášena k pensijnímu pojištění, nelze ji zbavit nároku na náhradu této části škody proto, že nepodnikla kroky o přiznání, jež již od počátku byly bezvysledné.

Čís. 14632.

Závazek okresu (v Čechách) poskytnouti obci subvenci na stavbu mostu je rázu veřejnoprávního.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, R I 1033/35.)

Podle tvrzení žalující obce zavázal se jí žalovaný okres přispívat k úhradě nyní ve zbytku zažalovaných nákladů stavby mostu. První soud jednáje odděleně o vznesené námitce nepřipustnosti pořadu práva tuto zamítl, shledav, že nešlo o veřejnoprávní poměr mezi dvěma samosprávnými svazky a že by okres jako nadřízený orgán zasahoval v hospodářství obce. Rekursní soud námitce vyhověl a žalobu zamítl. Důvody: Dle protokolu o schůzi okresní správní komise ve V. ze dne 29. října 1933 jednalo se již tehdy o formě financování stavby mostu okresem. Podle vyřízení zem. správy politické v P. ze dne 26. listopadu 1932 okresní správní komise ve V. považovala stavbu mostu za nutnou, by byla spojena síť okresních silnic v obou polovicích okresu v-ského a vytvořil se tak jednotný komunikační celek; žalovanému okresu povolilo ministerstvo veřejných prací výnosem z 21. prosince 1932 příspěvek na úpravu okresní silnice u téhož mostu v žalující obci. Vedle spojení dvou státních silnic tímto mostem hlavně se usnadnilo i spojení mezi několika okresními městy. Již z toho je viděti, že poskytnutí sporné subvence stalo se okresem u plnění jeho činnosti veřejnoprávní, ježto zřízení mostu, třebaž okres jej nestavěl, přec podporoval společný prospěch okresu a jeho obyvatelů, a nerozhoduje, že snad bylo mohlo město K. (žalobce) i bez subvence se strany okresu stavu provést (zák. čís. 125/27). Poskytnutí této subvence jest akt veřejnoprávní. Plnění takto převzaté bylo plněním závazku veřejnoprávního, a stejně aktem veřejnoprávním je zastavení dalšího placení toho příspěvku podle usnesení okresní správní komise z 27. listopadu 1928. Nejde tedy o nárok soukromoprávní, o kterém by soudy měly rozhodovati podle § 1 j. n., nýbrž o nárok, o kterém třeba rozhodovati v pořadí instancí správních.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemůže býti o tom pochybnosti, že také veřejnoprávní svazky samosprávné, pokud jim zákon přiznává povahu samostatné právní osobnosti, mohou mezi sebou předsevzítí právní jednání k založení právních poměrů povahy soukromoprávní a že se tak může státi i mezi svazky navzájem nadřízenými, případně podřízenými. Než v souzeném případě nešlo o takové jednání k založení poměru soukromoprávního, protože oba svazky nevystupovaly jako osoby soukromého práva, nýbrž jako samosprávné úřady v této své vlastnosti a u výkonu veřejnoprávních

úkolů; jestliže podle tvrzení žalující strany žalovaná převzala na sebe závazek přispívati jí k úhradě nákladů stavby mostu, neplyne z toho, že musilo jíti o závazek povahy soukromoprávní, neboť mohou býti založeny také závazky povahy veřejnoprávní, na jejichž splnění může býti právními prostředky naléháno, ale ovšem nemůže k tomu dojíti soudním sporem (§ 1 j. n.), protože právě nejde o občanskou právní věc. Při tom je nerozhodno, dojde-li k takovému závazku z dobré vůle anebo na základě zákonného předpisu, a šlo-li o zájmy jenom místní nebo také širší zájmy celého okresu. Věc se má nejinak, nežli byla-li by žalobkyni přislíbena subvence zemská nebo státní; kdyby slíbená subvence, ať ke slibu došlo z jakéhokoli důvodu, nebyla vyplacena, nemůže býti o tom pochybnosti, že by nemohla býti vymáhána pořadem práva u soudů.

Čís. 14633.

K výkladu automobilového zákona.

Koho jest uznati za provozovatele vozby a za řidiče auta.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, Rv I 2471/33.)

Žalobci domáhají se náhrady škody vzniklé jim srážkou auta žalované Magdy F. s jejich autem. Podle tvrzení žalobců zavinil srážku auta žalovaný Bedřich B., který auto žalované tehdy řídil. Za škodu ručí podle § 1315 obč. zák. i žalovaný Dr. Eduard F., který auta používá k soukromým i lékařským účelům. P r v ý s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu proti žalovanému Bedřichu B., jinak žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání do zamítající části rozsudku prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d změnil rozsudky obou soudů a vyslovil, že žalobní nárok je solidárně důvodem po právu i proti žalovaným Magdě F. a Dru. Eduardu F.

D ů v o d y :

Nejde o skutkové zjištění, usoudil-li odvolací soud, že Dr. F. byl podnikatelem vozby, a v tom směru jest výtku rozporu se spisy v podstatě výtkou nesprávného právního posouzení věci. Ježto vývody dovoatelovy v obou směrech úzce souvisejí, lze o nich pojednati zároveň. Judikatura nejvyššího soudu se ustálila, pokud jde o otázku, koho jest pokládati za provozovatele vozby, na přísném, z ducha zákona automobilového plynoucím stanovisku, že provozovatelem jízdy je jen ten, kdo na základě pevného smluvního poměru k majiteli auta má auto k dispozici tak, že po určitou dobu přestal vlastník auta býti pánem vozby, pozbyv možnosti nakládati se silostrojem (viz rozh. čís. 8509, 9702, 12043 sb. n. s.). V tomto sporu nepodařilo se dokázati jsoucnost takového smluvního poměru mezi Dr. F. a Magdou F. V tomto směru nemohou ani vzdálenost vlastnice auta od místa, kde auto obvykle stávalo, ani skutečnost, že ho Dr. F. užíval k vlastním účelům, býti rozhodnými, když nebylo dokázáno, že vlastnice neměla dispo-